

Een Weerzien.

teeder floers zag ze wit-schemeren 't landschap. Huizen en tuintjes, hekken en paden, 't was alles overstrooid met maanlicht als sneeuwevachten. De huizen, ze waren kastee-len met tinnen en torens en kanteelen, overgoten met sneeuw, wit brekend tegen 't blauw van den hemel. Een geurende koelte roerde haar aan, killend even op handen en gelaat....

Boven was de hemel, zacht blauw, en ver over de weiden 't licht-blauw donkerend tot straf-diepe zwartheid, waarin trilden, door haar vochte oogen, de schitterende sterren, de maan, die scheen te drijven over wit-donzen wolkjes. Uit de stad ruischten verward ge-luiden aan... Zoo bleef ze zitten, een lange poos, starend voor zich uit, inzwelgend den geurenden nacht. Ze voelde een wonder ge-voel in zich opzwellen, een weemoed, een melancholie, die haar vervulde met zaligheid, een verlangen naar iets wat ze niet kon noe-men, maar dat 't heerlijkst zou zijn op aarde... Ze hoorde aanrollen in de verte een trein, al nader en nader; in 't licht zag ze helder de wagens, 't wolken van den rook, de spat-tend-roode vonken, opschietend in de lucht als vuurwerk, ze hoorde 't fluiten, driemaal, kort en angstig, als drie gele strepen door de stilte.

Den volgenden avond, veel vroeger, ging ze weer neergehurkt voor 't venster staren in de wit-blauwe wijdte van 't landschap. Overal waren nu aan den hemel zeilende, grijze wolk-jes. Frisscher koelden windhuiveringden tegen haar wangen; de maan scheen diep te liggen als een blank-zilveren poortje, ver weg, in een hal van marmeren wolken. Aan beide zijden waren de huizen nog verlicht. Uit de kamers, waar ze de menschengestalten zag zitten om de tafels en de lampen, omhuld van kappen, hingen als rood- en geel-helle kelken, klonk gelach en gepraat. Langzamehand werd 't stiller... Veranda-deuren werden toegescho-ven met zwaar gedreun, de lichten verdwenen in de kamers beneden; en hooger zag ze dan achter neergelaten gordijnen schemerende scha-duwgestalten, tot opeens, na 't uitdoen van 't nachtlicht, ook die verdwenen...

't Was haar of ze alleen was op de wereld met dit landschap voor haar oogen. Weer

rees bij haar op 't weemoed-smartende ge-voel van verlatenheid in de stervende stilte om haar heen. En plotseling verlangde zij hevig naast zich te hebben, iemand, die haar heel lief zou hebben, tegen wiens borst zij kon rusten haar hoofd en wiens handen zouden streelen heur haar. 't Kwam opeens in haar op, dat verlangen, en zij schrok er niet van, alsof 't er al langen tijd, onbewust, ge-weest was.

Den volgenden dag regende het, en ging ze spoedig slapen, zonder te kunnen droom-staren vooraf, in den wijd-stillen nacht.

Den Zondag daarop was 't wederom een schoone, lente-zoele avond, die haar tot wee-nens bedroefde en stemde tot weemoedvol verlangen. Ze zat op de veranda met haar ouders, een oom en tante. Langzaam dichtte samen het duister, de dingen om haar sche-merden weg; ze schoof haar grooten, rieten stoel ver naar achteren, tusschen de bloemen, die een sterk loomenden geur verspreidden. Ze hoorde, als van heel verre, de stemmen van de anderen in 't midden van de veranda, rossig belicht door den rooden ballon; ze had zich zoeeven gemengd in het gesprek, en vriendelijke woordjes gesproken met de tante, maar was weer teruggevallen in mijmerij. Door 't hardere, luidere stemmengedruisch van vader en oom klonk, zachter en sneller, 't vrouwengefluister; nu en dan was er lek-kend gekloek van wijn, die werd ingeschonken, of krakend verschuiven van een tuinstoel. Twee vurige sigarenpunten brandden in 't too-verig-doorgloorde schemerlicht. Naast haar, van de andere veranda, kwamen stemmen van menschen, als gekabbel van water, en van verder ook, maar al zwakker.

Ze voelde zich nu zoo alleen; ze had plotse-ling weer die smartende behoefte zacht en innig te spreken met iemand, dien ze heel lief zou hebben, over allerlei intieme dingen: 't doordringend rieken der bloemen, 't bleeke lichtgetint op de klimopblaren, den ballon, die hing als een karmozijnroode geribde vrucht in 't uitstervend grijs, de mugjes, die dansten er om heen... Heerlijk zou ook 't zwijgen zijn, 't samen-denken over al die dingen, 't beide ontroerd zijn, 't weten naast haar van een, die in zijn zwijgen zoo dicht tot haar